

ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်းနှင့်သူရိန်ထွန်း

စီစဉ်သော
လူဆိုးနှင့်ထောင်မှူး
အမျိုးအမတ်
အကျဉ်းထောင်သုတ၊ရသဝတ္ထုတိုများ



မြောင်းမြတောင်ကို၊ အငြိမ်းစားထောင်အရာရှိတစ်ဦး၊ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း၊
ဗဟိုစော၊ စိုးဝေ၊ ရေယုမင်းသျှင်၊ မင်းသူရိန်၊ ဘသတ်ဆွေ၊ ထောင်မှူးမမ

ବିପ୍ଳବୀ
ବିପ୍ଳବୀ



(၁)

ခေတ်အပေါင်းတို့ တွင် တစ်ခေတ်ပါဝင်သော ဂျပန်ခေတ်သည် စိတ်
ညစ်စရာ ကောင်းသလောက် ရယ်စရာလည်း အလွန်ကောင်းပေသည်။ ။
အထူးသဖြင့် ဂျပန်ခေတ် ထောင်လောကတွင် ထိုကောင်းနှစ်ကောင်းနှင့်
ကြုံကြုံရ၏။

စိတ်ညစ်စရာ အကောင်းဆုံးမှာ အကျဉ်းသားများကိုယ်၌
အဝတ်လုံခြုံမှုမရှိခြင်းနှင့် အဝတ်မရှိ၍ ဂုန်အိတ်စုတ်မှ အစ အရာရာကို
ဆွဲပတ်ထားကြလေရာ တစ်ထောင်လုံး တောတွင်းသား တာဇံဇာတ်လို
က်များ ဖြစ်နေကြခြင်းပင်ဖြစ်၍ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကြည့်ပြီး ဟားတိုက်
နေကြရ၏။

အကျဉ်းသားများ သာမဟုတ် ထောင်မှူးဝါဒါများ ပင် ဖြစ်သလို စခ
န်းသွားဝတ်စား နေကြလေရာ တစ်ကြိမ်က ဝါဒါမှန်း၊ အကျဉ်းသားမှန်း
ခွဲမရသော ထောင်မှူးရွှေမောင်သည် တုတ်တစ်ချောင်းကို ကိုင်ပြီး ချော
င်ကပ်နေသော ဝါဒါကိုလူလှအား အကျဉ်းသားတစ်ဦးက ပုန်းရိုက်ရန်
စောင့်နေသည် ထင်၍ ဆွဲထိုးမိသဖြင့် အတော်ပင် ကိစ္စများ ပြီး
တဝါးဝါးရယ်ရသော အဖြစ်သို့ ရောက်သွားခဲ့၏။

တစ်ကြိမ်တွင် လည်း မျက်စိမဲ့သော ထောင်ပိုင်ကြီးသည် မိမိ၏
ထောင်မှူးတစ်ယောက်အား ဘီကလပ်အကျဉ်းသားထင်၍ မောင်းပစ်
လေရာ အတော်ပင် ကသိကအောက်ဖြစ်ခဲ့ကြလေသည်။ ။

ဤကဲ့သို့ ရယ်စရာ စိတ်ညစ်စရာ ခေတ်တွင် ထောင်မှူးရွှေမောင်သည် ပုသိမ်ထောင်ကြီး၌ ရယ်တစ်လှည့် ငိုတစ်လှည့်နှင့် ပရိယေသနဝမ်းစာကို ရှာစားနေခဲ့ရလေသည်။ နေ့လယ်တွင် ရယ်စရာကြုံ၍ ညအခါ ငိုစရာကြုံခဲ့ရ၏။ အကြောင်းမှာ ညအချိန်တွင် ပုသိမ်မြို့ကို ဗုံးမှန်မှန် လာကြွခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။

တစ်နေ့သောညတွင် ထောင်ဘူးဝကြီးကို မှန်းဆ၍ ပစ်လိုက်သော ဗုံးကြီးတစ်လုံးသည် ဘူးနှင့် ပွတ်ကာသီကာ လွဲ၍ ကျလာရာ ဗုံးကျင်းထဲ၌ အောင်းနေကြသော ထောင်မှူးများ သည် ခေါင်းချင်း ဝင်ဆောင့်ကြ၏။ အကြောက်လွန်သွားသော ထောင်မှူးတစ်ဦးမှာ ဗုံးထိပြိုထင်ပြီး မေ့နေ၍ ငိုအားထက် ရယ်အားသန်ခဲ့ရလေသည်။

ထိုနေ့က ရွှေမောင်တို့ လူသိုက် အတော်ကံကောင်းခဲ့သည် ဟု ဆိုရမည် ဖြစ်၏။ အကြောင်းမှာ ပထမ ပုန်းနေသောတွင်းမှ စိတ်မသန့် စိတ်မလုံ၍ အလံနှစ်ဆယ်မျှဝေးသော ကျင်းတစ်ခုသို့ ရွှေပြောင်းပုန်းအောင်းကြရာ ပထမပုန်းခဲ့သော ကျင်းပေါ်သို့ ဗုံးတစ်လုံး တည့်တည့်ကြီးကျသဖြင့် ရင်တမမနှင့် ဖြစ်ခဲ့ရသည့်အပြင် ဗုံးနှစ်လုံး၏ စပ်ကြား ဗုံးခိုကျင်းတွင် ပုန်းမိခဲ့ခြင်းမှာ နတ်သိကြားမသည် ဟု ဆိုရမည် ဖြစ်၏။

ထောင်ကြီးဘူးဝရှေ့တည့်တည့် ကျလာသော ဗုံးကြီး၏ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းပုံမှာ ဗုံးကျရာတွင်းကြီးမှာ ရေပင်ထွက်လာတော့သည်။ ထိုနေ့ညအဖြစ်မှာ ဆန်းလည်း ဆန်းပါပေသည်။ ထောင်တွင်းမှ အကျဉ်းသားများ စွာတို့ သည် ဆူညံစွာကြားရသဖြင့် ဗုံးကျင်းထဲမှ ရွှေမောင်သည် ခေါင်းပြူ ကြည့်လိုက်၏။

“ဟော . . . ဟော . . . အကျဉ်းသားတွေ ထွက် လာပြီဗျ။ အုတ်ရိုးကြီး

ချိတ်တက်နေကြတယ်”

ရွှေမောင်က အလန့်တကြားအော်၏။ ကောင်းကင်တွင် လကလည်း ထိန်လင်းနေသည် ။ ရွှေမောင်အော်သံကြောင့် ထောင်မှူးများ ခေါင်းပြူကြည့်ကြပြန်သည် ။

“လာဗျာ . . . ထွက်ဖမ်းရအောင်”

ရွှေမောင်က ဆိုသည် ။

“သည်းခံ . . . သည်းခံ . . . တကာတော်ရေမြေရှင် ဗုံးကြဲတုန်းရှိသေးတယ်”

ထောင်မှူးတစ်ဦးက ဆို၏။

“ဒီလူတွေ လွတ်ကုန်လိမ့်မယ်”

ရွှေမောင်က ဆိုပြန်သည် ။

“ဒီလူတွေလွတ်ကုန်ရင် ဟိုလူတွေ ကျန်လိမ့်မယ်လေ။ အေးအေးနေစမ်း။ နင် ရွှေခွက်လိုချင်လို့ လား”

နောက်တစ်ဦးက ပြောလိုက်ပြန်၍ ရွှေမောင်တို့ လူသိုက် ကြည့်ကောင်းကောင်း နှင့် ကြည့်နေကြ၏။ အကျဉ်းသားများ သည် အစုလိုက် အပြုံလိုက် အုတ်ရိုးပေါ်မှ ညာသံပေး၍ ခုန်ဆင်းနေကြလေသည် ။

“အမယ် . . . အမယ် . . . ဟိုလူက အုတ်ရိုးပေါ် ခြေတွဲလောင်းလေးနဲ့ ဘာများ လုပ်နေပါလိမ့်”

ရွှေမောင်က ပြောပြန်သည် ။

“အေးလေ . . . အုတ်ရိုးပေါ်ထိုင် နက္ခတ်ကြည့်ပြီး စဉ်းစားနေတာနဲ့ တူသဗျ”

ထောင်မှူးတစ်ဦးက ပြောလိုက်၍ တဝါးဝါးရယ်ကြပြန်သည်။ ။

“ဟေ့ . . . ဟေ့ . . . လေယာဉ်ပျံတစ်ပတ် လှည့်လာပြန်ပြီ”

တစ်ဦးက သတိပေးနေသဖြင့် လိပ်ကလေးများကဲ့သို့ ဇက်ပုပြီးတွင်း အောင်းကြရ၏။

လေယာဉ်ပျံသည် ၁၅ မိနစ်ခန့် တဝီဝီ အော်နေလေသည်။ ။ ထိုအချိန်တွင် အကျဉ်းသားများ ဘာလုပ်ကြသည် ကို မကြည့်ကြတော့။ ကြည့်ရန်လည်း မလို။ လေယာဉ်ပျံ အသံပျောက်သွားမှ တစ်ချက်ပြုကြည့်မိရာ အကျဉ်းသားသုံးလေးဦးမျှ ထောင်အပြင်ဘက်အုတ်ရိုး ခြေရင်းတွင် တွေ့ရလေသည်။ ။ ထိုသူများ ဘာအကြံအစည်နှင့် နေရစ်ပါလိမ့်ဟု တွေးနေကြစဉ် ဘေးကင်းပြီဖြစ်ကြောင်း ဥဩပေးလိုက်သဖြင့် တွင်းထဲမှ ထွက်လာကြသည်။ ။

အကျဉ်းသားများ ပြေးပြေး၊ မပြေးပြေး ဂရုမစိုက်နိုင်ကြသေးပေ။ ထောင်မှူးအိမ်တစ်လုံးကို တည့်တည့်ကြီး ဗုံးထိထားသဖြင့် အိမ်တစ်လုံးလုံး ပျောက်သွားသည် ကို ငေးကြည့်နေမိကြသည်။ ။

“လာဗျာ . . . ဘူးကြီးအောက်ကို . . .”

ထောင်မှူးကြီးက ခေါ်လိုက်၍ ထောင်မှူးများ လိုက်သွားကြ၏။ ထောင်မှူးကြီး၏ အကြံမှာ အုတ်ရိုးခြေရင်း၌ ယခုတိုင်ရှိနေသော အကျဉ်းသားလေးဦးသည် ထောင်မှူးများအား ရန်မူချင်၍ များ လားဟု ထင်ထား၏။ ဘူးကြီးအောက်သို့ ရွှေ့မောင်တို့ ရောက်သောအခါ အကျဉ်းသား တစ်ဦးနှစ်ဦးသည် လေးဖက်ထောက်ပြီး မြက်တော ရေမြောင်းဘေးမှ တွားတက်လာသည် ကို မြင်ရသောအခါ ဧကန္တ ထောင်မှူးကြီး ထင်တာ ဟုတ်သည် ဟု ထင်လိုက်ကြသည်။ ။

သို့နှင့် ဘာလက်နက်မှ မရှိသော ထောင်မှူးများ သည် လသာသာတွင် အုတ်ခဲလိုက်ရှာကြရလေသည်။ ။ ထိုစဉ် အကျဉ်းသားတစ်ဦးအော်သံကို ကြားရ၍ အုတ်ခဲနှင့် လှမ်းထုမည့်ဆဲဆဲ ရွှေမောင်သည် ခဏကြည့်ပြီး တွေ့နေလေသည်။ ။

“ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းကြပါဦးခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် ခြေထောက်ကျိုးသွားလို့ ပါ”

“ဟော . . . ဘယ့်နှယ်လဲဗျ”

ရွှေမောင်က ဆို၏။

“ဒီကောင်တွေ ပလီတာနဲ့ တူတယ်။ အခြေအနေ ကြည့်ဦး”

တစ်ဦးက အကြံပေး၏။

သို့နှင့် ကြည့်နေကြစဉ် အကျဉ်းသားနှစ်ဦး တရွတ်တိုက် ရောက်လာကြပြီး ရှိခိုးတောင်းပန်လျက် ထောင်ထဲပြန်ဝင်ပါရစေဟု အသနားခံကြ၏။ ကျန်နှစ်ယောက်လည်း နေရာမထ အော်သံကြားနေကြရသည်။ ။

“မဖမ်းဘူးကွာ . . . ရှုပ်တယ်သွား . . . သွား”

ထောင်မှူးတစ်ယောက်က အော် လိုက်လေသည်။ ။

“မလုပ်ပါနဲ့ သခင်၊ ဖမ်းစမ်းပါ။ တရားစွဲပါသခင် ရှိခိုးပါရဲ့”

အကျဉ်းသားများ ညောင်နာနာနှင့် တောင်းပန်နေကြ၏။

ထောင်မှူးကြီးသည် အကျဉ်းသားအား ကြည့်ပြီး . . .

“မင်း ဘယ်လိုလုပ် ကျိုးရသလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... သခင်၊ ကျွန်တော် အုတ်ရိုးမြင့်လွန်းလို့ ခုန်ချလို့ ဖြစ်ပါ

မလားဆိုတာ အုတ်ရိုးပေါ်ထိုင်ပြီး စဉ်းစားနေတုန်း၊ ဘယ်သူ တွန်းချလိုက်မှန်း မသိဘူး”

ထောင်မှူးများ တဝါးဝါးရယ်မိကြသည်။ ။

“လက်စသတ်တော့ မင်းကိုးကွ။ အုတ်ရိုးပေါ် ခြေလေးတွဲလောင်းချထားတာ ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်”

ထောင်မှူးများ သည် ဤကဲ့သို့ ထောမနာပြုပြီး ထောင်ဝါဒါများ ၏ အကူအညီဖြင့် ဒုက္ခိတသူရဲကောင်းများအား ထောင်တွင်းသို့ ပြန်သွင်းကြရလေသည်။ ။ ထိုနေ့ညက စုစုပေါင်းပြေးသူမှာ (၇၀) ကျော်မျှ ရှိသတည်း။

နောက်တစ်ကြိမ်လည်း လူပေါင်း (၈၀) ခန့် ပြေးခွင့်ရသွား၏။ သူတို့သည် လေယာဉ်လာချိန် တံခါးကို လူအားနှင့် တွန်းခြင်း၊ အောက်ခန်းများ ၌ ကျောက်ခုတ်ကို ရိုက်ချိုးပြီး တံခါးကို တအားဆောင့်ခြင်းဖြင့် အခန်းတွင်းမှ ထွက်ရန် ကြိုးစားကြရာ တစ်ခန်းတလေ ပွင့်ထွက်သွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ။

ထောင်မှူးများ ၏ သဘောမှာ လည်း အသက်စွန့်လုပ်ခြင်းအားဖြင့် ဂျပန်ခေတ် ရွှေခွက်ကို မလိုချင်ကြ။ လေယာဉ်ပျံအသံ ကြားသည် နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ထောင်မှူးများ သည် ထောင်ကြီး နောက်ကွင်းသို့ ပြေးကြ၏။ နေ့ခင်းနေ့လယ်ဟူမူ ထောင်တွင်း ဗုံးကျင်းရှိ၍ တော်သေး၏။ ညအချိန်ဆိုလျှင် အကျဉ်းသားလည်း လုပ်ချင်ရာလုပ်၊ ထောင်မှူးများ လည်း ပြေးချင်ရာပြေး။ ဖြစ်လာမည့်အကြောင်းတရားမှာ အဓိပတိမင်းတရားကြီး၏ ကုသိုလ်ဟု သဘောထားကြလေသည်။ ။

သို့ရာတွင် ထောင်မှူးများက အကျဉ်းသားအား ကြေညာချက်တစ်ခုတော့ ပြုထားလေသည်။ ။

'သူငယ်ချင်း . . . အရပ်သားတို့ . . . ဗုံးချချိန်မယ် ပြေးချင်သပဆိုရင် လိမ္မာသလို ကြည့်လုပ်ကြပေါ့။ အဲ . . . အဲ . . . ရိုးရိုးတန်းတန်းအချိန်ဆို ရင် နေ့ဖြစ်ဖြစ် ညဖြစ်ဖြစ် ပြေးဖို့ ထားလို့ စိတ်တောင်မကူးကြနဲ့ သိလား။ ဗုံးမချဘဲနဲ့ ပြေးရင်တော့ သူငယ်ချင်းတို့ တို့ ကို ရန်စတာပဲ' ဟူ၏ ။

သို့နှင့် လေယာဉ်ပျံလာချိန်တွင် အကျဉ်းသားများ ယခင်ကလောက် ကြောက်စိတ် မရှိကြတော့။ သူတို့ သည် လေယာဉ်ပျံကို နေ့စဉ် လာလိုကြဟန်ရှိလေသည် ။ လေယာဉ်ပျံ တစ်ချီပြန်သွားတိုင်း ထောင်မှူးများက ထောင်တွင်း လျှောက်ကြည့်ရင်း . . .

“ဘယ့်နှယ်လဲ . . . သူငယ်ချင်းတို့ တစ်ချီတော့ သွားပြန်ပြီ။ စိတ်မပျက်ကြနဲ့ လေ”

ဟု အော်ပြောရာ အကျဉ်းသားများ တဝါးဝါးရယ်ကြလေသည် ။

အမှန်မှာ အကျဉ်းသားများ ပြေးလွန်း၍ မင်းကြီးရုံးမှ ထုချေလွှာ တောင်းစာ လာလေရကား လေယာဉ်ပျံလာချိန် ထောင်မှူးများကထောင်တွင်း စုထိုင်နေကြပြီး အကျဉ်းသားများအား . . .

“သူငယ်ချင်းတို့ ... မင်းတို့ နဲ့ တို့ အတူတူသေပြမယ်ကွ”

ဟု ဟန်ရေးပြထား၍ မပြေးကြခြင်းသာ ဖြစ်လေသည် ။ သို့နှင့် လေယာဉ်လာတိုင်း အကျဉ်းသားများက တစ်ပြန်တစ်လှည့် စေတနာပြုကာ အော်ပြောကြပြန်၏။

“သခင်တို့ ... သေကုန်လိမ့်မယ်နော်။ ကျွန်တော်တို့ ကို ထားပစ်ခဲ့စမ်းပါ။ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ သခင်တို့ အတွက် ပူလွန်းလို့ ပါ”

ဟု လုပ်ကြပြန်သည် ။ ထောင်မှူးနှင့် အကျဉ်းသားမှာ ဉာဏ်သာ သူ

စားတန်း မဟုတ်ပါလော။

ယခင်က အကျဉ်းသားတစ်ဦးတစ်လေ ပြေးသည် ကို ရေးကြီးခွင့်ကျယ်လုပ်ခံရသလောက် တစ်ကြိမ်တည်း အစုလိုက်အအုံလိုက် ဗုံးကြဲချိန်ပြေးကြသော်လည်း ထောင်မှူးများက ခပ်အေးအေးပင် ပြေးကြကွယ်တို့ ပြေးကြဟု ထောင်မှူးထောင်ပိုင်တို့ ဘုရားနှလုံးသွင်းနိုင်ခဲ့သော ခေတ်မှာ ဂျပန်ခေတ် ခေတ်ဆန်းချိန်ခါပေတည်း။

ဗုံးကြဲစက်သေနတ်ပစ်ချိန်၌ အကျဉ်းသားဘဝသည် အမှန်ပင် သနားစရာ ကောင်းလေသည် ။ နေ့ခင်းနေ့လယ်တွင် ဗုံးကျင်းထဲ ဝင်နေရ၍ တော်သေး၏။ ညအချိန်ဟူမူ လှောင်အိမ်ထဲ ပိတ်မိနေသော ကြွက်များကဲ့သို့ ဟိုပြေးဒီပြေး ပြေးနေကြရှာလေသည် ။ ဗုံးကျဲချိန်တွင် အကျဉ်းသားများ အသက်ထားစရာမရ ဖြစ်နေကြရှာသည် ။

အထူးသဖြင့် ဂျပန်ခေတ်၌ မန္တလေးထောင်တွင် လူပေါင်းတစ်ရာကျော်ခန့် အိပ်ထောင်ကို မီးလောင်စ၌ တံခါးကို ဖွင့်မရ၍ အရှင်လတ်လတ် မီးလောင်တိုက်သွင်းခံရသကဲ့သို့ သေကြရခြင်း၊ ပုသိမ်ထောင်၌ ဂျပန်အဝင်ထောင်တွင်းသို့ ဗုံးကြဲ၍ အကျဉ်းသားဝါဒါ မြောက်မြားစွာ သေကြရခြင်း၊ စစ်တွေထောင် ဗုံးကျဲ၍ ထောင်ပိုင်ဝါဒါ သေကုန်ကြခြင်းတို့ သည် ထောင်မှူးများ နှင့် အကျဉ်းသားများ တို့ အား ခြောက်လှန့်လျက် ရှိကြလေသည် ။ သတ္တဝါဟူသမျှ အသက်ဘေးကို စိုးရိမ်ကြသည်သာ။ သို့နှင့် ဂျပန်တစ်ခေတ်လုံးသည် ရယ်လည်း ရယ်ရ၍ ငိုလည်း ငိုကြရသော ခေတ်ဖြစ်ခဲ့လေသတည်း။

* * * * *

ဂျပန်ခေတ်တွင် တတ်သည့်ပညာ မနေသာဆိုသလို ပရိယေသနရှာ ဖွေရင်း ထောင်မှူးပြန်လုပ်မိသော ရွှေမောင်သည် လုပ်ရင်းကိုင်ရင်းနှင့် တစ်ခါ ချောက်ထဲကျရန် လက်နှစ်လုံးမျှလိုခဲ့သော အဖြစ်နှင့် ကြုံခဲ့ရပြန် သည် မှာ ထောင်တွင်းမှ ဤအကျဉ်းသား ထွက်ပြေးမှုပင်ဖြစ်လေသည် ။

ပုသိမ်ထောင်တွင်း၌ အိပ်ဆောင်ပေါင်းများစွာ ရှိသည့်အနက် အကျဉ်းသားများ တို့ သည် ကြိုးတိုက်ခေါ် ကြိုးသမားများ သာထားသော တိုက်ကို အလွန်နှစ်သက်ကြ၏။ ကြိုးတိုက်ကို နှစ်သက်ကြခြင်းမှာ ၎င်းတိုက်မှာ အုတ်တိုက်ဖြစ်၍ စက်သေနတ်ဘေးမှ လုံခြုံခြင်း၊ မီးထင်းကိစ္စ စိတ်ချရခြင်းတို့ကြောင့် ထောင်မှူးကြီးအား လျှောက်ထားပြီး အိပ်ကြ၏။

ထောင်မှူးကြီးကလည်း အထူးတလည် ကြောက်တတ်သူများကို တစ်ခန်းလျှင် သုံးလေးယောက်အထိ အိပ်ခွင့်ပြုထားရာ အခန်းပေါင်း ၂၈ ခန်းရှိ တိုက်တွင်း၌ အတော်ပင် လူများ လေသည် ။ ထိုအချိန်က ကြိုးပေးရန် အကျဉ်းသားမရှိ၍ ရိုးရိုးအကျဉ်းသားများကို အိပ်ခွင့်ပြုထားခြင်း ဖြစ်ပေသည် ။

ရွှေမောင်သည် တစ်နေ့သောညနေ ထောင်ပိတ်ချိန်တွင် ကြိုးတိုက်သို့ဝင်၍ လူပေါင်းယူ၏။ ထိုစဉ် အကျဉ်းသားတစ်ဦးသည် ကြိုးတိုက်နောက်မှ အပြေးအလွှားပြေး လာပြီး အခန်းတစ်ခန်းတွင် ထောင်ပုံစံအတိုင်း လူပေါင်းယူရန် ဝင်ထိုင် လိုက်လေသည် ။

ထိုအခါ စည်းကမ်းကလနားကို ကြိုက်လှသော ထောင်မှူးရွှေမောင်သည် ထိုအကျဉ်းသားအား ကျားဟိန်းသကဲ့သို့ ဟိန်းရန် ဟန်ပြင်၏။ သို့ရာတွင် ရွှေမောင် မဟိန်းမဟောက်မီကပင် ထိုသူသည် မျက်စိမျက်နှာ အကြီးအကျယ် ပျက်နေသည် ကို တွေ့ရတော့၏။ သို့နှင့် ဒေါက်တို ရန်

လို သူ့ထက်ကဲ ရွှေမောင်သည် ထုံးစံအတိုင်း နင်းအော်နေလေ၏။

“သူများ တွေ အိပ်တန်းတက်ချိန်မယ် မင်းက သွားချင်ရာ သွားနေတာ ဗိုလ်လားကွ”

အိပ်တန်းတက်ခြင်းဆိုသည် မှာ ကြက်၊ ငှက်များ အတွက်သာ သုံးကြသော်လည်း ထောင်တွင်း၌ အကျဉ်းသားများ ထောင်ပိတ်ခါနီး အိပ်ထောင်ပေါ် တက်ကြခြင်းကို မည်သည့်ပညာရှိက ထွင်ပစ်ခဲ့သည် မသိ ။ ယခုတိုင် ထိုဝေါဟာရကို ထောင်တွင်း၌ သုံးစွဲလျက်ရှိကြ၏။ ထိုဝေါဟာရကြောင့် အကျဉ်းသားများ သည် တစ်နေ့နှစ်ကြိမ် အိပ်တန်းတက် အိပ်တန်းဆင်းချိန်၌ တိရစ္ဆာန်လိုလို ဘာလိုလို အပြင်လူများ ထင်စရာဖြစ်နေတော့သည် ။

ရွှေမောင်သည် ကြောက်ပါသည် ဆိုမှ ဖိဟောက်တတ်လေသည် ။ ထောင်မှူးမင်းဘုရားတို့ ၏ ထောင်တွင်းဒေါသမှာ အနည်းငယ်ခန့်ကိုပင် ဗာရာဏသီ ချဲ့ချင်ကြသလားမသိ။ ရွှေမောင် ထောင်မှူးသည် ဘီလူးက ကရန်ဆိုင်းစမ်းလိုက်၏။

“မဟုတ် . . . မဟုတ်ရပါဘူး . . . သခင်၊ ကျွန်တော် နောက်ဖေးသွားနေလို့ ကြာသွားတာပါ”

အကျဉ်းသားသည် ရိုသေစွာ ဖြေကြားလိုက်၏။

“ထောင်ထဲမယ် မင်း နောက်ဖေးသွားချင်တိုင်း သွားရသလားဟင်။ မင်း ဘာအကြံအဖန်ရှိလို့ ကြာသလဲ မှန်မှန်ပြော”

ထောင်ဆိုသည် မှာ အုပ်ချုပ်သူက ကြံကြံဖန်ဖန် ချုပ်ချယ်နိုင်သော နေရာ ဖြစ်လေသည် ။

“တကယ်ပါ . . . သခင်၊ မအောင်နိုင်လို့ ပါ”

“ဟေ့ . . . မင်း ထမ်းမင်း၊ မင်း နောက်ဖေးကို ငါလိုက်ပြ”

ရွှေမောင်သည် ထိုသူ၏ မျက်နှာအနေအထားမဟုတ်၍ ကိစ္စတစ်စုံတစ်ခုဖြစ်စေ၊ နှစ်စုံနှစ်ခုဖြစ်စေ ရှိရမည်ဟု ထောင်တွက်တွက်၍ ခေါ်နေတော့၏။ ထိုအခါ အကျဉ်းသားသည် ပို၍ မျက်နှာပျက်သွားလေသည် ။ ရွှေမောင်က တင်းတင်းမာမာခေါ်သောအခါ အကျဉ်းသားသည် ကြောက်လွန်း၍ အသားတုန်နေလေသည် ။

အင်္ဂလိပ်ခေတ်နှင့် ဂျပန်ခေတ်ထောင်လောကမှာ ထောင်မှူးများ အတော်ပင် ဗိုလ်ကျ၍ ကောင်းခဲ့၏။ သို့ရာတွင် ရှေးက ဝိဘက် (၇) ရက်၊ ကာလဝိဘက် နောက်ပိုးတက်၍ ယခုခေတ်တွင် ထောင်မှူးများက အကျဉ်းသားများကို ကျောင်းဆရာသည် ကျောင်းသူကျောင်းသားကို ကြောက်ရသကဲ့သို့ မစားသာတော့ပေ။ မှန်ကင်းတစ်လှည့် ထင်းတစ်လှည့်၊ ဘုံလုံတစ်လှည့်၊ ငါးပျံတစ်လှည့်ဆိုသည့် အတိုင်း သံသရာစက်လှည့်ဟန် တူပေသည် ။

သို့ရာတွင် 'တူ ...' ဘဝနှင့်ထုခဲ့ကြသော ထောင်မှူးများမှာ သွားလေသူကြီး ဘဝသို့ရောက်ခဲ့သည့်တိုင် ယခုလက်ရှိ ထောင်မှူးများမှာ တစ်ချက်မှ မထုခဲ့ရဘဲ ဝင်ဝင်ချင်း 'ပေ' ဘဝနှင့် ခံနေကြရသည် မှာ သေမည့်အပတ် စစ်ထဲလိုက်မိသည် နှင့် တူလှပေသည် ။ ရှေးက လူမျိုးကွဲများ လုပ်ခဲ့သမျှဒဏ်ကို ယခုအထိ ကုန်းခံနေကြရခြင်းမှာ ရှင်ဘုရင်အတွက် ငဝက်က ဒဏ်ခံသဘောသို့ သက်ရောက်နေကြတော့သည် ။

ရွှေမောင်သည် အကျဉ်းသားအား ဆွဲချလာခဲ့သည် ။ မိလ္လာအိမ်သို့ ရောက်သောအခါ အကျဉ်းသားအား သူ၏ ပစ္စည်းကို လက်ညှိုးထိုးပြခိုင်းလေသည် ။ သို့ရာတွင် အကျဉ်းသား၏ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ပစ္စည်းသည် မရှိ။ သို့တစေလည်း အကျဉ်းသားက အလျှော့

မပေး။ ခွေးဝင်တုတ်သွားသည် ထင်ကြောင်း ပြောပြန်သည် ။ ထောင်တွင်း၌ ခွေးတစ်ကောင်နှစ်ကောင် ရှိသည် ကား မှန်၏။ ရှိစေကာမူ ခွေး၏ အရိပ်အယောင်ကို မမြင်ရ၍ ရွှေမောင်က မကျေနပ်။

“ဟေ့လူ ... မှန်မှန်ပြော ပစ်သွင်းလိုက်မယ်”

ဟု လုပ်ပြန်သည် ။ သို့ရာတွင် အကျဉ်းသားသည် ဘာမှ အကြံအဖန် မရှိကြောင်း တွင် တွင် ငြင်းရင်း တိုက်သို့ ပြန်ရောက်လာကြ၏။ အကျဉ်းသားအချို့သည် ဘာများ ပါလိမ့်ဟု ကြည့်နေကြစဉ် မကြေမနပ်ဖြစ်နေသော ထောင်မှူးရွှေမောင်သည် အကျဉ်းသားများ မမျှော်လင့်သော အမိန့်တစ်ခုကို ထုတ် လိုက်လေသည် ။

“ကဲ ... ခင်ဗျားတို့ ကို မယုံနိုင်ဘူး။ ဒီနေ့ည (၅) နံပါတ်ထောင်ပြောင်းအိပ်ကြ။ ကဲ ... ကြာတယ်။ ကိုယ့်အိပ်ရာ ကိုယ်ယူသွား။ သွားဆိုမြန်မြန်သွား၊ အချိန်မရှိဘူး”

ရွှေမောင်က ဤကဲ့သို့ ရာဇမန်ပွားကာ တိုက်တွင်းမှ မောင်းထုတ်လေရာ တိုက်တွင်းရှိ ဖဲ၊ ကျော်ဇော၊ ဆေးခြောက်ကျော်ဇောတို့ သည် အသိုက်အအုံပျက်သွား၍ လား မသိ။ ထိုအကျဉ်းသားအား အတော်ဒေါပွကြလေသည် ။ ယခုခေတ်သာဆိုပါက ထောင်မှူးကိုသာ ဒေါပွပြီး

...

“ကျွန်တော်တို့ နှင့် ဘာဆိုင်သလဲ”

ဟု တင်းခံကြပေမည်။ ဂျပန်ခေတ်တွင် ကား ထောင်မှူး၏ အမိန့်ဩဇာသည် သင်တုန်းဓားက 'အဘ' ခေါ်ရပေမည်။

အကျဉ်းသားများ သည် ရွှေမောင်၏ အမိန့်တော်ကြောင့် ရုပ်ရှင်တွင် ဥစ္စာစောင့် သိုက်ပြောင်းသကဲ့သို့ အထုပ်အပိုးကလေးများ နှင့် တသီတ

တန်းကြီး ပြောင်းကြရလေသည်။ ။ ထို့နောက် ရွှေမောင်သည် ထောင်ပိတ်ပြီးကြောင်း အချက်ပေးသံချောင်းကို ခေါက်ခိုင်း လိုက်လေ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ရွှေမောင်သည် ထောင်ထဲသို့ မကျေနပ်၍ စောစောစီးစီး ဝင်သွားပြီး ကြိုးတိုက် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်နေစဉ် ပန်းပဲရုံမှ အကျဉ်းသားတစ်ဦးဝင်လာသည် ကို တွေ့ရ၍ ဖမ်းခေါ်လိုက်၏။

“ဟေ့ ... မင်း စောစောစီးစီး ဘာလာရှာသလဲ”

“မရှာရပါဘူး သခင်၊ တိုက်တန်းစီးကို တွေ့ချင်လို့ ပါ”

“ဘာကိစ္စ”

“သိပ်တော့ အရေးမကြီးပါဘူး သခင်”

“သိပ်မကြီးတော့ နည်းနည်းပါးပါးတော့ကြီးမှာ ပေါ့ ဟုတ်လား”

အကျဉ်းသားသည် ဘာမှ မပြောဘဲ ကြည့်နေလေသည်။ ။

“အေးလေ ... ဒါကြောင့် ငါလည်း လာစောင့်နေတာပဲ။ ငါက မင်းအရင် ထောင်ကျတာပါကွာ။ ဟဲ ... ဟဲ ...”

ရွှေမောင်ဆိုလိုသည် မှာ သူ့အကျဉ်းသားထောင်မကျမီ အလုပ်လုပ်နေ၍ ထောင်တွင်း ပြောနေကျအတိုင်း ထောင်အကြောင်းကို ပိုသိသည်ဟု ဆိုလိုရင်းဖြင့် 'အစ်' လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ပန်းပဲရုံမှ ပန်းပဲဆရာ အကျဉ်းသားမောင်အေးမျက်နှာပျက်သွားပေပြီ။ သို့ရာတွင် မောင်အေးလည်း ပါးလိုက်မှာ လုပ်နေသည်ဆိုသော လူစားဖြစ်သည်။ ။ သူ့အား ရွှေမောင်က မည်ကဲ့သို့ အော်ဟစ်မေးစေကာမူ အကြောင်းမထူး၍ လွှတ်ရပြန်လိုက်ရပြန်သည်။ ။

ရွှေမောင်သည် အစွဲလမ်းကြီးသူဖြစ်သည် ဟု ဆိုရမည် ဖြစ်၏။ သူ၏

တစ်စုံတစ်ခုပဲဟု ထင်မြင်ချက်ကို လွယ်လွယ်နှင့် လက်မလွှတ်လိုပေ။
သို့နှင့် မနေ့ညက နောက်ဖေးသွားသူအား ထောင်မှူးကို လိမ်မှုဖြင့် တို
က်ပိတ်ရကောင်းမလားဟု တွေးပြီး ခေါ်ခိုင်းလိုက်ပြန်သည် ။
ထိုအကျဉ်းသားရောက်လာသောအခါ ယခင်ကကဲ့သို့ပင် ကြောက်နေသ
ည် ကို တွေ့ရပြန်သည် ။

“ဟေ့ ... ဒီအကောင် တိုက်ထဲခေါ်သွား”

ရွှေမောင်သည် အကျဉ်းသားအား မြင်လျှင်မြင်ချင်း အော် လိုက်လေ
သည် ။

အကျဉ်းသား မျက်လုံးပြူးချေပြီ။ အကြောင်းမှာ တိုက်၊ တန်းစီး၊ တ
စ်ကျွန်းပြန် အောင်ခသည် နာမည်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်၏။

“ကျွန်တော် မသွားပါရစေနဲ့ သခင်”

အကျဉ်းသားက အသနားခံနေပြန်သည် ။

“အို ... မင်း ငါ့ကိုလိမ်တယ်ကွာ။ သွား ... သွား ...”

“သခင် ... ကျွန်တော် မှန်ရာကိုပြောပါမယ်။ မသွားပါရစေနဲ့ ”

“ပြောမလား ပြောမယ်ဆို လာခဲ့”

ရွှေမောင်သည် အကျဉ်းသားအား ခေါ်သွားလေသည် ။

“ကဲ သာပု၊ ကေတိကာတိလုပ်မနေနဲ့ ငါသိပြီးပြီ။ ပြောတော့”

ရွှေမောင်က တစ်ချက် အစ်ထုတ်ပြန်သည် ။

“ဟုတ်ကဲ့ ... သခင်။ မနေ့က ကျွန်တော် နောက်ဖေးသွားတာ မဟု
တ်ပါဘူး။ ပန်းပဲဆရာကိုအေးက သူ့ပစ္စည်းတွေ ဝှက်ပေးပါဆိုလို့ သွား
ထားတာပါ”

“ဟေ ... ဘာပစ္စည်းတွေလဲကွ”

“သံချောင်းတွေပါသခင်”

ရွှေမောင်သည် သူလိုချင်တာတစ်ခု ရသွားသကဲ့သို့ ပျော်သွားပေပြီ။ သို့နှင့် သူသည် အကျဉ်းသားသာပုအား ပစ္စည်းများ ဝှက်ထားသော နေရာကိုပြခိုင်းပြီး သိသလောက် အားလုံးပြောပြရန် ချော့မော့မေးရာ သာပုက ပန်းပဲဆရာ မောင်အေးခိုင်းသမျှကို ပြောလေတော့သည် ။ ဝှက်ထားသော သံတိုသံစတစ်တောင်လောက် တစ်ထွာလောက်များကိုလည်း ကြိုးတိုက်အောက် လေဝင်ပေါက် လက်တစ်လှမ်းမီလောက်တွင် ဝှက်ထားသည် ကို တူးဖော်ပေးလေ တော့သည် ။

ထိုမျှမက အကျဉ်းသားမောင်အေးသည် တိုက်တံခါးတစ်ဖက်ကို သံခြေချင်းကွင်းနှင့် အသေပိတ်ထားသည် ကိုပင် ဖွင့်ထားကြောင်း ညတွင် သံတိုင်ကို လွှဖြင့်ဖြတ်၍ ထွက်ပြေးကြမည့် အစီအစဉ်ကိုပါ အပ်ကျမပ်ကျပြောပြီး ၎င်းအား ဤအမှုနှင့် ပတ်သက်သရွေ့ ချမ်းသာခွင့်ပေးပါရန် တောင်းပန်စကား ပြောနေလေသည် ။

ရွှေမောင်သည် သာပုအား စိုးရိမ်ရန်မရှိကြောင်းနှင့် ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောပြီး ပန်းပဲဆရာမောင်အေးအား ခေါ်ခိုင်းလိုက်၏။

မောင်အေး ရောက်လာသောအခါ သာပုကိုမြင်သည် နှင့် အတော်မျက်နှာပျက်နေပေပြီ။ ရွှေမောင်သည် မောင်အေးအား စားပွဲရှေ့ထိုင်ခိုင်းပြီး ဝါဒါတစ်ဦးထံမှ တုတ်ကိုဆွဲယူလိုက်ကာ စားပွဲပေါ်ကန့်လန့်တင်ထားလေသည် ။ မောင်အေးသည် ရွှေမောင်၏ တုတ်ကိုကြည့်၍ အတော် ကြောက်လာပုံပေါ်နေ၏။

“ကဲ ... မောင်အေး တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်သိပြီးသား

ပဲ ... ဟုတ်လား။ ထောင်ဖောက်မဲ့ကိစ္စမယ် ဘယ်သူဘယ်သူပါသလဲ။ ဘယ်သူ့ဆီမယ် လွှဲရှိသလဲဆိုတာကို သိသလောက် ပြောပေတော့။ အသားကို အနာမခံနဲ့ ကွာ”

ရွှေမောင်သည် မောင်အေးအား တိုက်တွန်း လိုက်လေသည် ။

ထောင်မှူးများ ၊ ပုလိပ်များ သည် လူဆိုးများ နှင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုနေရသူများ ဖြစ်၏။ အမှုအခင်းနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် အမှုမပေါ်က သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်များ နှင့် ပြည်သူလူထုတို့ ၏ အပြစ်တင်ခြင်းကို ခံရသည် မက အစိုးရ၏ အာဏာတည်တံ့မှုနှင့် ပြည်သူတို့ ၏ လုံခြုံမှုကို ထိခိုက်သည် အထိ ရာဇဝတ်မှုသည် ဆိုးဝါးလှသည် ကို လူတိုင်း ဝန်ခံရပေမည်။

ခဲရာခဲဆစ် ရာဇဝတ်မှုများ တွင် ရဲအရာရှိများ ထောင်အရာရှိများ တို့သည် တရားခံအား ဦးလေးဘကြီး ညီလေးပြောကာဟု ချောမောမေး၍ ရခဲသောအမှုသည် ရာဇဝင်တွင် ရှိမည်မထင်။ အထူးသဖြင့် အမြဲတမ်း ခိုးဆိုးနေကြသော ရာဇဝင်လူဆိုးများ သည် သာ၍ မပြောကြ။

သို့နှင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပတ်ကြမ်းတိုက်ပစ်ရတတ်၏။ ထိုသို့ ပတ်ကြမ်းတိုက်ပစ်မှ ရှောရှောရှူရှူနှင့် တသီတတန်းကြီး ဖော်တတ်ကြလေသည် ။ ဤအလုပ်မျိုးကို မည်သည့် ရဲအရာရှိထောင်အရာရှိမှ လုပ်လိုကြမည် မဟုတ်သော်လည်း အိုးရွဲကို စလောင်းရွဲနှင့်မဖုံးမဖြစ်၍ လုပ်ကြရသောအခါ ရဲအရာရှိ၊ ထောင်အရာရှိတို့ သည် နာမည်ပျက်ရပြန်သည် ။

ရာဇဝင်လူဆိုး ဟုတ်သည် ဖြစ်စေ၊ မဟုတ်သည် ဖြစ်စေ ရုံးတော်၌ ကျွန်တော်လုပ်ပါသည် ဟု အလိုအလျောက် ဝန်ခံသူ ရှားပေသည် ။ အကျဉ်းသားတိုင်းသည် ရာဇဝတ်မှုကို မဟုတ်ပါဟု ငြင်းရင်း ထောင်ကျလာကြ၏။ ထောင်ကျပြီးမှ ဟုတ်ကြောင်းမှန်ကြောင်းကို ထောင်မှူးတွေ

သာ သိကြသည် ။ အပြင်လောကမှ လူများမှာ သူများ ပြောနှင့် လွမ်းသူ ရှိကြ၏။ အမှန်မှာ ၉၅ ရာခိုင်နှုန်းမှာ တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်း တိုက် ရိုက်ဖြစ်စေ၊ သွယ်ဝိုက်၍ ဖြစ်စေ၊ ဖက်စပ်မှုရှိသည် ကား အမှန်ပင်ဖြစ်ကြပေသည် ။

ရာဇဝတ်မှုကို သူ့အလိုအလျောက် မပေါ်သမျှ ထောင်မချနိုင်လျှင် ပြည်သူလူထုသည် လူဆိုးများကို ဦးခေါင်းပေါ် တင်ထားရပေလိမ့်မည်။ သို့နှင့် အမှုပေါ်ပေါက်စေရန် အမှုလိုက်သူ ရဲအရာရှိများ နှင့် လူဆိုးများ ကို ထိန်းသိမ်းနေရသော ထောင်အရာရှိများ အပေါ် သူများ ပြောနှင့် လွမ်းသင့်မလွမ်းသင့် စဉ်းစားဝေဖန်ကြစေလိုပါသည် ။

အလျဉ်းသင့်၍ ဖော်ပြလိုက်ပါသည် ။ အင်္ဂလိပ်လက်ထက်က အကျဉ်းထောင်စောင့်ရှောက်ရေး အဖွဲ့ဝင် လူကြီးလူကောင်း အစိုးရအရာရှိ မဟုတ်သူတစ်ဦး ရှိလေသည် ။ သူသည် အသက်အရွယ် ကြီးသူဖြစ်၍ ထောင်တွင်း ဝင်ရောက်ကြည့်ရှုတိုင်း တိုက်ပိတ်ထားသော အကျဉ်းသားများကို သနားလွန်း၍ ထောင်အရာရှိများ ကြမ်းကြုတ်လှသည် ဟု စွဲမှတ်နေသူ တစ်ဦး ဖြစ်၏။

တိုက်ပိတ်ခံရသော အကျဉ်းသားအား သူသည် လွတ်လပ်စွာ မေးခွင့် ရှိ၍ ထိုလူကြီးသည် ထောင်အရာရှိကွယ်ရာတွင် မေးစမ်းပြီး မှတ်တမ်းစာအုပ်တွင် ထောင်အရာရှိများအား အပြစ်တင်ရေးသားထားခဲ့သည် ကများ လေသည် ။

အချိန်အတော်ကြာသော တစ်နေ့၌ ထိုလူကြီးမင်း၏ အိမ်ကို အနုကြမ်းစီးသွား၍ တက်တက်ပြောင်သွားရာ တရားခံကို ပုလိပ်အရာရှိများက ဖမ်းမိ၍ ထောင်သို့ပို့ လိုက်လေသည် ။ လူကြီးမင်းသည် တစ်နေ့ ထောင်သို့ရောက် လာပြီး သူအနုကြမ်းအစီးခံရပုံကို ပြောပြလေရာ ...

“အန်ကယ်ကြီး ... ဒီအကောင်ဟာ ထောင်ကထွက်သွားတာ ဘာ ကြာသေးလဲ”

ဟု ထောင်မှူးတစ်ဦးက ပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ လူကြီးမင်းသည် -

“ဟေ ...”

ဟု အော်လိုက်၏။

“ဒီအကောင်တွေ ... မသနားနဲ့ နာနာချပေးဗျ”

ဟု ပြောပြီးထွက်သွားရာ ထောင်အရာရှိများ အူနှိပ်၍ ရယ်ကြလေ သည် ။

သို့ရာတွင် စာရေးသူဆိုလိုသည် မှာ အကျဉ်းသားတိုင်း မဟုတ်ကြပါ ပေ။ တကယ်ဆိုးလာသော လူဆိုးများ နှင့် တွေ့ရသော ထောင်အရာရှိ၊ ရဲအရာရှိတို့ မှာ မီးစဉ်ကြည့်ကကြရသည် ကို အပြစ်တင်သင့် မတင်သင့် ကိုသာ ဆိုလိုခြင်းဖြစ်ပါသည် ။

မောင်အေးသည် ရွှေမောင်ကို ကြောက်သည် ထက် စားပွဲပေါ်ရှိ တုတ်ကို ကြောက်ဟန်တူလေသည် ။

“ပြောကွာ ... မြန်မြန်။ ဂျပန်ခေတ်ဆိုတာ အခု အသက်ရှိပေမဲ့ တော် တော်ကြာ ရှိချင်မှ ရှိမှာ ”

ရွှေမောင်က ဖိဟောက်လိုက်၍ မောင်အေးသည် ၎င်းအား ချမ်းသာ ပေးရန်မှ အစချီတော့သည် ။

“အေးပါ ... မင်းမှန်တာသာပြော၊ ဒီအမှုက ပုတ်ထုတ်ခဲ့မယ်ကွာ။ သ တင်းပေးသူအဖြစ် ငါ ထောင်မှူးကြီးကို ကြည့်ပြောပေးမယ်”

အမှန်မှာ ထောင်ဖောက်ရန် ကြံစည်မှုနှင့်ပတ်သက်၍ မည်သူမျှ

သိကြသည် မဟုတ်သေးပေ။ အမှုလိုက်သူ ရွှေမောင်ပြောသမျှသာ ဖြစ်ရန်အကြောင်းရှိလေသည် ။ သို့ရာတွင် မနေ့ညနေက ထောင်ပိတ်နောက်ကျရပုံနှင့် အကျဉ်းသားများအား ကြိုးတိုက်မှ (၅) နံပါတ်အိပ်ထောင်သို့ မသင်္ကာ၍ ပြောင်းရွှေ့သိပ်ခွဲရကြောင်း ရွှေမောင်က ထောင်မှူးကြီးအား ပြောပြသောအခါ ထောင်မှူးကြီးက ...

“အေးဗျ ... တစ်လောက ပုသိမ်ဈေးချိုက နာမည်ကြီး ကျင်စွဲတို့ လူသိုက်ရောက်လာတာတော့ တော်တော်သတိထားရမယ်။ ဒီအကောင်တွေက ပုသိမ်သားတွေလည်း ဖြစ်တယ်။ လူမိုက်ထိပ်သီး တပည့်တပန်းများ သူတွေလည်း ဖြစ်တယ်။ မကြာခင် တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်မယ်ထင်တာပဲ”

ဟု ရွှေမောင်အား သတိပေးခဲ့သည် ကို သွား၍ သတိရမိ၏။

ဂျပန်ခေတ် ခေတ်ဦးတွင် ထောင်မှူးကြီးမှာ ထောင်၏ အချုပ်အချာအာဏာပိုင်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေရာ အကြောင်းရှိက ထောင်မှူးကြီးပြီးက ပြီးနိုင်လေသည် ။ ထောင်မှူးကြီးသည် ကျင်စွဲတို့ အား စိုးရိမ်၍ လုံခြုံသောကြိုးတိုက်တွင် အိပ်ခိုင်းထား၏။

ရွှေမောင်သည် အကျဉ်းသားမောင်အေးအား သိသမျှဖော်ထုတ်ရန် ပြောသောအခါ မောင်အေးသည် ဈေးချိုမှ လူမိုက်ကျင်စွဲ၏ နာမည်ကို ကနဦးစပြောရာ အတွေ့အကြုံများ သူတို့ ၏ အတွေးအခေါ်သည် အဖိုးတန်မှန်း ယုံကြည်သွားတော့သည် ။

“ကဲ ... ကျင်စွဲတို့ က ဘယ်လိုလုပ်ဖို့ အစီအစဉ်ရှိသလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျင်စွဲနဲ့ သူ့အမှုတွဲနှစ်ယောက်က ဒီလူသတ်မှုဟာလွတ်ဖို့ ခဲယဉ်းတယ်။ ဒါနဲ့ ထောင်ဖောက်ပြေးရအောင် ရုံးထွက်သွားတော့ သူ့အသိတွေကို သံဖြတ်လွှယူခိုင်းပြီး ဖိနပ်ထဲမယ် ဝှက်ပြီး သွင်းလာတ

ယ်။ သူတို့ က လွှတ်ပိုင်းယူတယ်။ တစ်ပိုင်းကို တိုက်ကမိုးသီးတို့ ကို ပေးလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်က ဒီသံတုတ်တွေကို ချိတ်လုပ်ဖို့ ငွေပေးဝယ် လို့ သာပုကို တစ်နေ့တစ်ချောင်းယူပေးပြီး ဝှက်ခိုင်းပါတယ် သခင်။ ကျွန်တော်တို့ ကတော့ ပြေးမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့ ငွေပေးလို့ အကူအညီ ပေးတာပါ”

“ဪ ... ဪ ... အခု မိုးသီးဆီ လွှဲတောင်းရင် ပေးပါ့မလား”

“ကျွန်တော် တောင်းပေးပါ့မယ် သခင်။ သူလည်း နောက်လိုက်ပါ။ ဟိုအကောင်တွေကို ကြောက်လို့ ယူထားရတာပါ။ ကျင်စွဲတို့ က ဒီအရေးမယ် မကူရင် ငွေအားနဲ့ တစ်မျိုးတစ်မည် ရန်ရှာမှာ စိုးလို့ ပါ”

“ကဲ ... ဒါဖြင့် မိုးသီးကိုခေါ်ပြီး မင်း လိုက်ခဲ့။ ဟေ့ ... သာပု ဒီသံချောင်းတွေ ထမ်းခဲ့စမ်း” ရွှေမောင်သည် အမှုမှာ သေချာသလောက်ရှိပြီဖြစ်၍ တစ်ကြောင်း၊ မိမိမှာ အငယ်ဆုံး ထောင်မှူးဖြစ်၍ တစ်ကြောင်း၊ ကျန်ရှိသော အလုပ်ကို ထောင်မှူးကြီးအား တာဝန်လွှဲအပ်လို၍ ဖမ်းမိသော သံချောင်းများ နှင့်တကွ သာပု၊ မောင်အေးနှင့် မိုးသီးတို့ အား ထောင်မှူးကြီးထံ အပ်လိုက်ပြီး မိမိအလုပ်ကိုသာ ဆက်လက်လုပ်ကိုင်နေလေသည်။ ။

ထောင်မှူးကြီးမှာ တာဝန်ခံဖြစ်နေ၍ အမှုကို ဆက်လက်စစ်ဆေးနေလေသည်။ ။ မိုးသီးထံမှ လွှတ်ပိုင်းကို ရရှိသဖြင့် လူမိုက်ကျင်စွဲနှင့် အမှုတွဲသုံးဦးကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်ကာ ထောင်မှူးကြီးသည် ရွှေမောင်၏ စားပွဲသို့ လိုက် လာပြီး စကားပြောနေတော့၏။

“ဦးရွှေမောင်ကို သိပ်ကျေးဇူးတင်တယ်ဗျာ။ ဗုံးချလို့ တစ်ထောင်လုံး ထွက်ပြေးတာက ဘာမှ အရေးမကြီးဘူး။ ရိုးရိုးတန်းတန်းဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ အတော်တာဝန်ရှိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အမှုကတော့ အခုအကောင်တွေက နောက်လိုက်ပါ။ အ
ရေးကြီးတာက ကျင်စွဲတို့ အမှုတွဲပဲ။ ဒီအကောင်တွေ ငြင်းနိုင်မယ် မဟု
တ်ပါဘူး။ ဆက်စစ်ပြီး ကျင်စွဲတို့ ကို တရားစွဲရုံပေါ့”

“အေးလေ ... ဒါတော့ လုပ်ရမှာ ပေါ့။ တစ်ခုခက်တာက ဒီအကောင်
တွေ လွှဲမပေးဘူး၊ မသိဘူးလို့ ဆိုရင် ကိစ္စက မလွယ်သေးဘူးဗျ”

“အို ... ရိုက်ပေါ့ခင်ဗျာ”

ရွှေမောင်က ဒါပဲ အကြံပေးတတ်သည် ။

“ခက်တယ် ဦးရွှေမောင်၊ ကျုပ်တို့ ကလည်း ပုသိမ်သား။ ဒီအကောင်
တွေကလည်း ပုသိမ်သား ထိတ်ထိတ်ကြဲတွေဆိုတော့ ခက်နေတယ်ဗျ”

ထောင်မှူးကြီးသည် အချင်းချင်းမို့ မျက်နှာပူ၍ လော ...၊ နောက်ရန်
ကိုကြောက်၍ ပြောသလား မသိပေ။

“ဒါတော့လည်း ထောင်မှူးကြီးသဘောပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ က လူင
ယ်ပဲ”

“လုပ်တော့လည်း လုပ်သင့်လုပ်ရမယ်။ ဒါပေမဲ့ ဦးရွှေမောင်လည်း ခ
ဏလာထိုင်ပါလားဗျ”

“ကျွန်တော်လာထိုင်ရမှာ က ဘာအတွက်ပါလဲ။ ဒုတိယ
ထောင်မှူးကြီးနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး လုပ်ပါလားခင်ဗျာ”

“ကျုပ်ခေါ်တော့ ခေါ်ထားတယ်။ ခင်ဗျားလည်း လာထိုင်စမ်းပါဦး။”

“ထောင်မှူးကြီးခင်ဗျာ ... ကျွန်တော် အမှန်ပြောရရင် ဒီအကောင်
တွေ ဆောင့်ကြွားကြွားနဲ့ ပြောပုံဆိုပုံကို မကြိုက်ဖူးခင်ဗျ။ ကျွန်တော်က
စိတ်တိုတိုရယ်။ ကိုးလိုးကန့်လန့်ပြောရင် ခက်လိမ့်မယ်”

“ဟာ ... ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဒီအထိမဖြစ်နိုင်ပါဘူး။”

ရွှေမောင်သည် ထောင်မှူးကြီးစားပွဲသို့ လိုက်သွားရလေသည်။ မလိုက်၍ လည်း မဖြစ်ပေ။ ထောင်မှူးကြီးသည် စားပွဲရှိကုလားထိုင်တွင် ထိုင်၏။ ဒုတိယထောင်မှူးကြီးက လက်ဝဲဘက် စားပွဲစွန့်က ထိုင်၍ ရွှေမောင်က လက်ဝဲဘက်စားပွဲစွန့်က ခွေးခြေတစ်ခုကို ဆွဲ၍ ထိုင်လိုက်သည်။ ထိုစဉ် ဝင်းနီခေါ် ထောင်ကြပ်ချုပ်အမှုထမ်းသည် ကျင်စွဲနှင့် ၎င်း၏ အမှုတွဲနှစ်ဦးကို ခေါ်လာလေသည်။

ထောင်မှူးကြီးသည် ၎င်းတို့ သုံးယောက်အား စားပွဲနှင့်ရှေ့တည့်တည့် တစ်လံကွာလောက် နေရာတွင် ထိုင်ခိုင်းလိုက်ရာ ၎င်းတို့ သုံးဦး ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်လိုက်ကြ၏။ ထို့နောက် ထောင်မှူးကြီးသည် ကျင်စွဲအား ခေါ်လိုက်ပြီး ရွှေမောင်၏ လက်ဝဲဘက် ထောင်မှူးကြီးနှင့် ရွှေမောင်ကြားတွင် ရပ်ခိုင်းလေသည်။

ကျင်စွဲသည် ခပ်တည်တည်နှင့် ထောင်ပုံစံမဟုတ်ဘဲ ခါးတစ်ဖက် ထောက်၍ ရပ်နေတော့၏။ ဒုတိယထောင်မှူးကြီးသည် ခေါင်းကို ငုံ့ထားလေသည်။ ရွှေမောင်က ဒုတိယထောင်မှူးအား အဓိပ္ပာယ်မပါဘဲ ကြည့်နေလေသည်။

“ကဲ ... ကျင်စွဲ၊ မင်းလည်း ပုသိမ်သား၊ တို့ လည်း ပုသိမ်သား ဒီတော့ အချင်းချင်းတွေ ဖြစ်နေတယ်။ မင်းကို ငါခေါ်တယ်ဆို။ ဘာကိစ္စလဲဆိုတာ သိရောပေါ့”

ထောင်မှူးကြီးက အသံမှန်နှင့် ပြော၏။

“ဘာကိစ္စလဲ ကျွန်တော် မသိဘူး”

ခပ်တည်တည် ခါးထောက်၍ ကျင်စွဲက ပြောလေသည်။

“တစ်ထောင်လုံးသိနေမှ မင်းမသိဘူးလား။ ကဲ ... ဒါဖြင့် ငါပြောမယ်။ ဟော့ဟို မိုးသီးဆီမယ် လွှတ်ပိုင်းရပြီ။ တစ်ပိုင်း မင်းဆီမယ်ရှိတယ်။ အဲဒါကို ပေးစမ်းပါ”

“ဒါ ... ကျွန်တော်နဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ”

ဒုတိယထောင်မှူးကြီးက ခေါင်းထောင်ကြည့်သကဲ့သို့ ရွှေမောင်က ကျင်စွဲမျက်နှာကို မော့ကြည့်မိသည် ။ ထောင်မှူးကြီး၏ အသံသည် ပကတိအသံဖြစ်၍ ကျင်စွဲ၏ အသံက မာဆတ်ဆတ် နိုင်လှသည် ။

“ဒီလိုပြောလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲကွာ။ အချင်းချင်းမို့ ငါ အေးအေးဆေးဆေးပြောနေတာ”

ထောင်မှူးကြီး၏ လေသံမှာ မာသင့်သလောက်ပင် မမာသေးပေ။

“ဒါဖြင့် ကြိုက်သလိုလုပ်ကြပေါ့”

ကျင်စွဲသည် ဘယ်သူ့ကိုမျှ ဂရုမစိုက်ဟန် ပြောချလိုက်သည် ။

ဒုတိယထောင်မှူးကြီးသည် အံ့ကြိတ်ပြီး တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာနီနီနှင့် လှည့်လိုက်သည် ။ ရွှေမောင်သည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည် ။ ထောင်မှူးကြီးက ...

“ဘယ်လိုလဲဗျ”

ဟု လှမ်းမေးလိုက်ရာ ...

“ထောင်မှူးကြီးစစ်နေမှ ကျွန်တော် လိုသေးသလား”

ဟု ပြန်ပြောမိသည် ။ ထောင်မှူးကြီးသည် ...

“ထိုင်ဦးလေဗျာ”

ဟု လုပ်ပြန်၍ ရွှေမောင်သည် စိတ်ထဲမှ ခက်တာပဲဟု ရေရွတ်ပြီး

ခွေးခြေကို ဆောင့်ထိုင်လိုက်၍ ဒုတိယထောင်မှူးကြီးက ရွှေမောင်အား
မျက်လုံးပြူးနေအောင် ကြည့်နေတော့သည်။ ။ ထောင်မှူးကြီးသည် စပြီး
စစ်ပြန်၏။

“မင်းပြောတာ မဟုတ်သေးပါဘူး”

ထောင်မှူးကြီးအသံ ပြောသည် ကိုပင် ရွှေမောင်က လူငယ်ပီပီ မကြို
က်ချင်ပေ။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အမနာပပြောကြလျှင် ပါလီမန်တွင် ပင် လ
က်သီးထိုးပွဲဖြစ်လျှင် ထောင်ထဲ၌ လည်းကောင်း၊ ဂါတ်ထဲ၌ လည်းကော
င်း၊ လမ်းပေါ်၌ လည်းကောင်း ရိုက်ကြခြင်းသည် မဆန်းဟု ရွှေမောင်က
ထင်နေသည်။ ။

“ကျွန်တော်ပြောပါကော ကျွန်တော်မသိဘူး။ ကြိုက်သလိုလုပ်”

ကျင်စွဲသည် စကားပင် မဆုံးသေးချေ။

“ဖြောင်း” ခနဲတစ်ချက်မြည်ပြီး ...

“ဘိုင်း ...”

ခနဲအသံကို ကြားကြရလေသည်။ ။ ထောင်မှူးကြီး ပါးစပ်ဟကာ ငေး
သွားတော့၏။

“ဖြောင်း ...”

ခနဲမှာ ရွှေမောင်လက်ဝါးနှင့် ပါးကို တအားတီးလိုက်ခြင်းဖြစ်၍ 'ဘို
င်း' ခနဲမှာ ကျင်စွဲပက်လက်လန်လဲခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ။

ရွှေမောင်သည် လဲသွားသော ကျင်စွဲအား အင်္ကျီကော်လံမှ ဆွဲထူပြီး
ညှာလက်သီးနှင့် တအားဘော်ဒီဝိတ်နှင့် ဆင့်ထိုးလိုက်ရာ ကျင်စွဲသည်
လုံးဝ သတိမရတော့ပေ။

ရွှေမောင်လုပ်လိုက်သည် မှာ မြန်လွန်း၍ ထောင်မှူးကြီးရော ဒုတိယထောင်မှူးကြီးပါ အံ့အားသင့်ပြီး ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းနှင့် ဖြစ်သွားကြရင်း -

“ဟေး ... ဦးရွှေမောင်၊ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာတုန်းဗျ”

ထောင်မှူးကြီးက ထအော်တော့သည်။ ။

ရွှေမောင်သည် ကျင်စွဲ၏ တပည့်နှစ်ယောက်ဆီသို့ ဆက်သွားပြီး တစ်ဦးအား ပါးကို ချပ်လိုက်ပြန်သည်။ ။ နောက်တစ်ဦးအား လက်သီးနှင့် ထိုးရန်အလုပ်ဒုတိယ ထောင်မှူးကြီးက ပြေးဆွဲထား၏။

“ဟေ့ကောင်တွေ ... လွှပေးမလား၊ မပေးဘူးလား ပြော”

ရွှေမောင်အော်လိုက်သောအသံသည် ဟိန်းသွားပြီး ဒုတိယထောင်မှူးကြီးလက်မှ ရုန်းကန်ကာ ထောင်ကြပ်ချုပ်၏ လက်မှ တုတ်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်ပြန်သည်။ ။ ထိုအခါ အရိုက်မခံရသေး သူက စကားစပြောတော့သည်။ ။

“ကိုကျင်စွဲဆီမယ် ရှိပါတယ်ဆရာ”

သူ၏ အဖြေကြောင့် ဒုတိယ ထောင်မှူးကြီးသည် ပြုံးလိုက်သည်။ ။ ထောင်မှူးကြီးသည် နောက်တစ်ယောက်အား လှမ်းမေးနေသည်။ ။

“ဟုတ်သလားကွ”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ”

ထိုသူသည် နာကျင်သောပါးကို ပွတ်၍ နေလေသည်။ ။ သို့ရာတွင် ကျင်စွဲတော့ သတိမရသေးပေ။

ရင်တမမဖြစ်နေသော ထောင်မှူးကြီးသည် ခေါင်းဆောင်ကြီးကျင်စွဲ

အား တစ်လှည့်၊ ရွှေမောင်အားတစ်လှည့် မျက်လုံးမျက်ဆန်ပြူးပြူးနှင့် ကြည့်နေလေသည်။ ။

ရွှေမောင်သည် ဘာကြောင့်မသိ ထောင်မှူးကြီးကိုသာ စိတ်ဆိုးနေ၏။ သူသည် လက်ထဲမှ တုတ်ကို မချသေးဘဲ ခွေးခြေကို ဆွဲထိုင်လိုက်စဉ် ထောင်မှူးကြီးက ရွှေမောင်အား အပြစ်တင်စကား စပြောတော့၏။

“ဦးရွှေမောင်က သိပ်ခက်တာပဲ။ ဒါ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ထောင်မှူးကြီး လှမ်းပြောလိုက်မှ ရွှေမောင်က သူ၏ အတွေးဖြင့် ပို၍ စိတ်ဆိုးသွားပြန်သည်။ ။ ထောင်မှူးကြီးပြောပုံမှာ တရားခံများ ရှေ့၌ မသင့်တော်သော စကားဖြစ်ပြီး ရွှေမောင်သာဆိုး၍ သူတို့ က မဆိုးကြောင်း လူလိမ္မာပြော ပြောသည် ဟု ယူဆသည် မက ဤကဲ့သို့ ထိုးကြိတ်လိုက်ခြင်းမှာ တရားခံတစ်ဦးက မည်သူ့ကိုမျှ ဂရုမစိုက်ပုံအပြင် ထောင်တွင်း၌ ထပ်မံပြီး ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်ချိန်တွင် ထောင်၏ ဂုဏ်သရေကို ဆယ်လိုက်ခါမှ တစ်ဖက်သတ် အရူးလုပ်ခြင်းခံရ၍ ပိုပြီး ဒေါပွလာခြင်းဖြစ်လေသည်။ ။

သူ၏ စိတ်ထဲတွင် ထောင်တွင်း၌ ဆိုးပေနေသည် ကိုပင် ငှက်ပျောပွဲအုန်းပွဲနှင့် ကန်တော့ထားရမလားဟု စိတ်ကူးပေါ်နေ၏။ သို့ရာတွင် အထက်လူနှင့် အောက်လူဖြစ်သည့်အပြင် တစ်အိမ်တည်း ညီလိုအစ်ကိုလို နေကြသည် လည်း ဖြစ်ရကား ရွှေမောင်သည် စိတ်ကိုအတော်ထိန်းပြီး ပြောလိုက်ပြန်၏။

“ဒါနဲ့ ကျွန်တော်ပြောတယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်တော့်ကို မခေါ်ကြပါနဲ့လို့”

“အေးလေ ... ခင်ဗျားကို ဒီလိုလုပ်ရအောင် ခေါ်တာမှ မဟုတ်ဘဲလား။ ကျုပ် လူကြီးပဲ ကျုပ်ဟာကျုပ် လုပ်သွားမှာ ပေါ့”

ရွှေမောင်သည် ထောင်မှူးကြီးပြောပုံနှင့် စိတ်ကို ထိန်းမရအောင် ဖြစ်လာပြန်သည်။ ။ ရွှေမောင်အား ကြည့်နေသော ဒုတိယ ထောင်မှူးကြီးသည် ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ထောင်မှူးကြီးတစ်လှည့် ရွှေမောင်တစ်လှည့် ကြည့်နေ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တော့ မိုက်မိပါပြီ။ ဒါဖြင့် မထူးတဲ့ အတူတူ ဒီအကောင်ကို အသေရိုက်ပါရစေ။ ကျွန်တော့်ကို လူသတ်မှုနဲ့ တရားစွဲကြပါတော့”

ရွှေမောင်ပြောပြီး ထလိုက်ရာ ထောင်မှူးကြီးသည် လန့်ဖျပ်သွားကာ

...

“အို ... အို ... ဘယ်ဖြစ်မလဲဗျာ၊ ဘယ်ဖြစ်မလဲဗျာ”

ဟု ကာဆီးပြီး ရွှေမောင်ကို ပြန်ထိုင်ခိုင်းသဖြင့် ရွှေမောင်က ဒေါပူကာ ဟိုဘက်ဒီဘက် လှည့်ကြည့်ရာ ဒုတိယထောင်မှူးကြီးက တစ်ဖက်သို့လှည့်ကာ ရယ်နေသည် ကို မြင်ရလေသည် ။ သို့ရာတွင် ထောင်မှူးကြီးကမမြင်ပါချေ။

ထောင်မှူးကြီးသည် စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ပြန်ထိုင်လိုက်စဉ် ဒုထောင်မှူးကြီးက စကားတစ်ခွန်း ဝင်ပြော၏။

“ဒါတွေ ထားကြပါတော့။ ဟို ... သတိမရတဲ့ လူ ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ”

ဒုတိယထောင်မှူးကြီးအပြော ထောင်မှူးကြီးက ရွှေမောင်ကို သူ့တာဝန်ပေါ့ဟူသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်ပစ်လိုက်၏။

“ကျွန်တော်ပြောပါကော တစ်ဆက်တည်း ရိုက်သတ်လိုက်မယ်လေ။ ဘာသတိမရတာလဲ။ အခု ... သေချင်ယောင်ဆောင်နေတဲ့ အကောင် ဖ

နောင့်နဲ့ ပေါက်ရင် အခု ထထိုင်မယ်။ ကဲ ... ဘယ့်နှယ်လဲ”

ဒုတိယထောင်မှူးကြီးက ရယ်ပြန်သည် ။ သူသည် အလွန်ခေါင်း
အေးဟန်ရှိ၏။

“ကဲ ... ကဲ ... ဦးရွှေမောင်၊ ထပ်လည်း မလုပ်ပါနဲ့ ။ ကျုပ်သတိရ
အောင် လုပ်ပါ့မယ်”

ဒုတိယထောင်မှူးကြီးသည် အနီးရှိ သောက်ရေတစ်ခွက် သွားယူပြီး
ကျင်စွဲ၏ မျက်နှာကို ဖြန်းခနဲပက်လိုက်ရာ ကျင်စွဲသည်
ဟိုဘက်နံစောင်းမှ ဒီဘက်နံစောင်းသို့ လှည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ ရွှေမောင်သည် ကျင်စွဲ၏ ရင်ဘတ်အင်္ကျီကိုဆွဲပြီး ...

“ထိုင်စမ်းကွ”

ဟု အော်လိုက်ရာ ကျင်စွဲသည် ကြောက်ကြောက်နှင့် ထထိုင်တော့၏
။ ဒုတိယထောင်မှူးကြီး ပြုံးပြန်သည် ။

“ကဲ ... မင်းဆီမယ် လွှရှိတယ်လို့ မင်းလူတွေက ပြောနေပါပြီကွာ။
ပြောလိုက်ပါတော့”

ဒုတိယထောင်မှူးကြီးက ဆက်ပြောလိုက်သည် ။

ကျင်စွဲသည် သူ၏ အမှုတွဲနှစ်ဦးကို စောင်းကြည့်လိုက်ရာ သူတပည့်
များ သည် မျက်တောင်ကို တဖျတ်ဖျတ်ခတ်နေကြ၏။ ကျင်စွဲသည် ဒေါ
သထွက်ပုံရပြီး ...

“ကျွန်တော့်ဆီတော့ မရှိဘူး။ ဒီကောင်တွေဆီမှာ တောင်းပါ”

ဟု လုပ်နေပြန်၏။ ထိုအခါ ရွှေမောင်က နားကလောလာ၍ မဖြစ်ဖူး
သွားမှ ပဲဟု စိတ်ကူးပေါက်လျက် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ရာ ထောင်မှူးကြီး

က ရွှေမောင် ရိုက်လေဦးမည်ထင်ကာ ...

“ဟာ ... မလုပ်နဲ့ မလုပ်နဲ့ ။ ဟေ့ ... ကျင်စွဲပြောလိုက်ကွာ၊ ပြောလိုက်ကွာ”

ဟု အတင်းအော်နေ၍ ကျင်စွဲသည် ကြောက်လန့်ပြီး ...

“ကျွန်တော် ပေးပါမယ်”

ဟု တစ်ချက်တည်း ဝန်ခံပါလေသတည်း။

* * *